

Sygn. akt XI W 1970/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Karolina Szczęsna

przy udziale oskarżyciela publicznego K. P.

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2015 roku w Warszawie

sprawy **Ł. U.**

syna W. i J. z domu D.

urodzonego dnia (...) w Z.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 kwietnia 2014r., o godz. 22:14 na ul. (...) w W., kierując pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B – 33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 30 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w związku z § 27.1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393),

orzeka

I na podstawie art. 5§ 1 pkt 1 kpw w zw. z art. 62§3 kpw obwinionego **Ł. U.** uniewinnia od dokonania zarzucanego mu czynu;

II na podstawie art. 118§2 kpw ustala, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 1970/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2014 r. o godz. 22:14 urządzenie do pomiaru prędkości MultaRadar CD ustawione w W. przy ul. (...), dokonujące pomiaru prędkości pojazdów poruszających się w stronę północnej części miasta zarejestrowało samochód marki O. o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd ten poruszał się wówczas z prędkością 80 km/h, zaś jego kierowcą był Ł. U.. Dopuszczalna maksymalna prędkość na przedmiotowym odcinku wschodniej jezdni ul. (...) jest określona znakami drogowymi i wynosi – 50 km/h, od miejsca ustawienia znaku B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” przed skrzyżowaniem z ulicą (...) do miejsca ustawienia znaku B-33 „ograniczenie prędkości do 70 km/h”

oraz 70 km/h – od miejsca ustawienia tego znaku, dalej w kierunku północnym. Znak B-33 „ograniczenie prędkości do 70 km/h” ustawiony był już za skrzyżowaniem z ulicą (...), lecz przed urządzeniem MultaRadar CD. Urządzenie do pomiaru prędkości, które automatycznie wykonało fotografię w/w pojeździe, posiadało aktualne świadectwo legalizacji ważne do dnia 31 maja 2014 r. Wykonana przez nie fotografia przedstawia pojazd marki O. o numerze rejestracyjnym (...), widocznym elementem stroju kierowcy jest czapka. Tło zdjęcia jest ciemne i nie pozwala na zidentyfikowanie elementów krajobrazu, w tym znaków drogowych. Na wystosowane przez Straż Miejską (...) W. żądania wskazania, komu powierzono pojazd do kierowania w dniu 11 kwietnia 2014 r. właściciel pojazdu nie odpowiedział, mimo podjęcia tych wezwań. W dn. 31.12.2014 r. Ł. U. stawiał się w siedzibie Straży Miejskiej (...) W., gdzie odstąpiono od postępowania mandatowego wobec przekroczenia terminu stuosiemdziesięciodniowego od dnia popełnienia wykroczenia. Sprawa została przekazana do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia obwinionego (k. 45, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy w dn. 28.07.2015 r. od 00:11:40 do 00:17:16), notatka urzędowa (k. 1-3), dokumentację fotograficzną (k. 4), świadectwo legalizacji (k. 5), wezwania (k. 6, 8), informacja z (...) wraz z załącznikami (k. 32-36, w tym także oznaczone naniesione na plan organizacji ruchu przez oskarżyciela publicznego: fotoradar MultaRadar CD, który wykonał fotografię pojazdu obwinionego).

Obwiniony Ł. U. na rozprawie w dn. 28 lipca 2015 r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, iż jechał ulicą (...) z prędkością 80 km/h, lecz oznakowanie umieszczone na drodze było mylące: przed fotoradarem znajdował się bowiem znak „ograniczenie prędkości do 70 km/h”, a jadąc z prędkością 80 km/h nadal mieścił się w limicie błędu pomiaru. Obwiniony dodał, że po dwóch lub trzech tygodniach od zdarzenia znak został przestawiony za fotoradar, co było według niego związane właśnie z wprowadzaniem wielu kierowców w błąd. Obwiniony dodał, że po raz pierwszy skorzystał z możliwości rozpatrzenia sprawy o wykroczenie przez Sąd, gdyż w przedmiotowej sprawie winę ponosi nie tylko on, ale także podmioty odpowiedzialne za umieszczenie znaków drogowych przy ul. (...). Przyznał, iż w jego ocenie został wprowadzony w błąd i dlatego popełnił czyn opisany jako wykroczenie.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w pełnym zakresie. Krótka, logiczna i zwięzła relacja Ł. U. znajduje potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach. Przyznanie się obwinionego do winy jest w ocenie Sądu szczerze i nie budzi wątpliwości, lecz w sposób oczywisty nie koresponduje z oceną prawną stanu faktycznego dokonaną przez Ł. U.. Ujawnione w toku rozprawy dowody nie pozwalają bowiem na bezsprzeczne stwierdzenie, iż obwiniony dokonał zarzucanego mu wykroczenia, rozumianego jako czyn opisany w ustawie, zabroniony pod groźbą określonej kary, społecznie szkodliwy oraz zawiniony.

Dokumenty ujawnione w trybie art. 76 § 1 kpw nie budzą wątpliwości Sądu i stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy.

Czyn z art. 92a kw popełnia ten, kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Sprawca wykroczenia opisanego w tym przepisie podlega karze grzywny.

Ł. U. przyznał się do prowadzenia samochodu marki O. o numerze rejestracyjnym (...) w dn. 11 kwietnia 2014 r. o godz. 22:14 po wschodniej jezdni ul. (...) w W., w momencie wykonania fotografii przez urządzenie MultaRadar CD. Przejeżdżał zatem przez wiązkę wysyłanych przez fotoradar mikrofal, których obszar emisji oznaczony jest na planie organizacji ruchu (k. 35 akt sprawy). Należy zaznaczyć, iż z planu organizacji ruchu jasno wynika, iż obszar na którym dokonywany jest pomiar prędkości obejmuje zarówno strefę znaku B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h”, jak i strefę kolejnego, ustawionego dalej znaku B-33 „ograniczenie prędkości do 70 km/h”. W toku postępowania dowodowego nie zostało jednak bezsprzecznie wykazane, w którym miejscu wiązki mikrofal znajdował się pojazd obwinionego w momencie wykonania fotografii: tło zdjęcia jest zbyt ciemne, aby z całą pewnością wskazać, czy samochód obwinionego znajduje się za, czy przed znakiem „ograniczenie prędkości do 70 km/h”. W związku z tym nie sposób jednoznacznie określić, do stosowania którego z wymienionych wyżej znaków drogowych Ł. U. był zobowiązany. Należy przy tym zaznaczyć, iż w sytuacji, gdyby obwiniony znajdował się w strefie znaku „ograniczenie

prędkości do 70 km/h” to jazda w tym miejscu z prędkością 80 km/h w związku z treścią załącznika numer 1 (pozycja E05) do Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 25 kwietnia 2012 r. w sprawie postępowania z kierowcami naruszającymi przepisy ruchu drogowego (Dz. U. z 2012 r., poz. 488) nie stanowi naruszenia dyspozycji znaku drogowego, gdyż dopiero przekroczenie określonej znakiem prędkości o co najmniej 11 km/h jest takim naruszeniem.

Sąd wskazuje także, iż w postępowaniu w sprawie o wykroczenie bada się nie tylko, czy określona osoba wypełniła znamiona czynu opisanego w stosownej ustawie, obwarowanego sankcją w postaci kary. Wykroczeniem jest jedynie taki czyn zawiniony przez sprawcę oraz jednocześnie społecznie szkodliwy. Poprzez zawinienie rozumie się zarzucalność czynu – a więc możliwość jego świadomego popełnienia przez sprawcę, który osiągnął wymagany wiek, rozpoznaje znaczenie swojego czynu i jest w stanie pokierować swoim postępowaniem. Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu bada się natomiast rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W sprawie niniejszej, w sytuacji, gdy brak jest danych umożliwiających bezsprzeczne stwierdzenie, czy pojazd obwinionego w momencie poruszania się z prędkością 80 km/h znajdował się przed, czy za znakiem B-33 „ograniczenie prędkości do 70 km/h”, a wątpliwości tej nie dało się jej usunąć, dlatego też należy ją rozstrzygnąć na korzyść obwinionego (zasada in dubio pro reo – art. 5 § 2 kpk stosowany w postępowaniu w sprawach o wykroczenia z mocy art. 8 kpw). Uznać należy zatem, iż Ł. U. w momencie wykonywania zdjęcia przez fotoradar znajdował się za znakiem „ograniczenie prędkości do 70 km/h”. Obwiniony w związku z powyższym nie naruszył żadnych reguł ostrożności i nie miał świadomości popełnienia czynu zabronionego, w związku z czym brak przesłanek odpowiedzialności za wykroczenie w postaci zawinienia i społecznej szkodliwości. Ł. U. nie musiał stosować się do ograniczenia prędkości do 50 km/h i tylko w związku z nieprawidłowym oznakowaniem drogi został zarejestrowany przez urządzenie MultaRadar CD. Fakt, iż znak B-33 „ograniczenie prędkości do 70 km/h” znajdował się w dn. 11 kwietnia 2014 r. w miejscu gdzie niejako wymuszał niewłaściwą pracę fotoradaru jest potęgowany tym, iż, jak przyznał oskarżyciel publiczny na rozprawie, przedmiotowy znak drogowy został później przemieszczony za urządzenie rejestrujące, aby nie dochodziło do błędnych wskazań.

Podsumowując, Sąd stwierdził wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 1 kpw w postaci braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia wykroczenia. W związku z tym, że został otwarty przewód sądowy, należało wydać wyrok uniewinniający, zgodnie z dyspozycją art. 62 § 3 kpw.

W sprawie w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny i w której uniewinniono obwinionego Sąd ustala, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, o czym orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw.